

Arrest

nr. 267 455 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat A. HAEGEMAN loco G. JORDENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden gehoord op 26 augustus 2021 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 september 2021 ten aanzien van hen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op (...) 1983 te Aqrah (Ninewa). U ging naar school tot de zesde klas en was werkzaam als automechanicien. U begon rond 2004 een relatie met D. A. A. S. (CG (...); O.V. (...)). Ze woonde bij haar ooms langs moederskant. Uw familie ging drie keer om haar hand bij hen vragen maar haar familie weigerde akkoord te gaan met jullie huwelijk. Achteraf kwam u te weten dat ze haar wilden uithuwelijken aan haar neef. Jullie bleven jullie relatie onderhouden. Uiteindelijk stelde zij voor dat om haar hand zou gevraagd worden bij haar oom langs vaderskant. Ze trok bij hem in en hij stemde in met jullie huwelijk. In juni 2007 vond jullie huwelijk plaats. Reeds een maand nadien werd u telefonisch bedreigd door D.'s neven en ooms. Ze zeiden dat ze jullie huwelijk zouden saboteren. Zes maanden na jullie huwelijk, rond februari 2008, verhuisden jullie naar Hay Jazair te Mosul (Ninewa) omdat u wist dat haar ooms problemen hadden in Mosul en jullie daar dus niets konden maken. De telefonische bedreigingen liepen wel door, zij het minder frequent. Nadat 'islamitische staat' (IS, daesh) Mosul binnenviel in juni 2014 werd u drie keer door leden van deze groepering gevraagd hun auto te herstellen. U gaf telkens aan niet de vereiste kennis te hebben om hun auto's te herstellen en verwees hen door naar iemand anders die dit wel zou kunnen. U vreesde niet te kunnen blijven weigeren op hun vragen in te gaan en besloot daarom op 22 juli 2014 met uw gezin uit Mosul te vertrekken.

Jullie verbleven nog een week in Aqrah en vertrokken eind juli 2017 vanuit Irak naar Turkije. Na een jaar en drie maanden besloten jullie door te reizen naar Europa. Jullie reisden via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland en kwamen uiteindelijk in Denemarken aan. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2015. U kreeg er geen beschermingsstatus toegekend en besliste dan met uw gezin door te reizen naar Duitsland. Daar dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2018 en op 11 oktober 2018. Telkens werd jullie verzoek afgewezen. Jullie werden gerepatrieerd naar Denemarken. Jullie keerden terug naar Duitsland en dienden opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2019. Toen jullie verzoek wederom werd afgewezen besloten jullie uiteindelijk door te reizen naar België. Jullie kwamen in België aan op 28 december 2019 en jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 6 januari 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart (d.d. 15/10/2012), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 15/10/'12) en de identiteitskaarten van uw kinderen M. (d.d.15/10/'12) en M. (d.d. 15/12/'14).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw land zou zijn ontvlucht wegens zowel een vrees voor daesh (IS, islamitische staat) als voor de ooms en neven van uw echtgenote omdat ze niet akkoord gingen met jullie relatie.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken en dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat enkele belangrijke inconsistenties kunnen worden bemerkt tussen de verklaringen die uw echtgenote en u aflegden ten opzichte van de Deense asielautoriteiten en dewelke die jullie hier ten opzichte van de Belgische asielautoriteiten naar voren brengen. U beweert tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aanvankelijk volledig dezelfde vluchtmotieven te hebben aangehaald in Denemarken. Onmiddellijk daarna verklaart u daar echter de kans niet te hebben gehad al uw problemen aan te halen. Deze uitleg kan allerm minst volstaan om de gevonden inconsistenties op te klaren (CGVS p.9). Het feit dat u onvoldoende tijd zou hebben gekregen om daar uw verhaal te doen, is weinig aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote daar verklaarden reeds uit Mosul te zijn vertrokken vóór daesh er de controle volledig overnam. Er werd jullie expliciet gevraagd of jullie ooit met leden van deze groepering in aanraking kwamen: jullie verklaarden expliciet dat dit niet het geval was. Er werd tevens gepeild of jullie ooit conflicten hadden met andere personen, waarop jullie wederom negatief antwoordden. Jullie maakten dus geen melding van de persoonlijke problemen die u zou hebben ondervonden met leden van daesh, noch van de problemen die jullie

zouden hebben gehad met de familieleden van uw echtgenote (zie vertaling Deense dossier hetwelk aan jullie administratief dossier werd toegevoegd). Ondanks het feit dat u verschillende keren werd gewezen op het belang de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaring daar simpelweg de kans niet te hebben gekregen uw problemen met de familieleden van uw echtgenote aan te halen. U geeft bovendien aan wel te hebben vermeld dat u persoonlijk problemen ondervond met leden van daesh (CGVS p.2, 16-17). Zulke inconsistenties doen reeds ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de ernst van jullie nood aan bescherming.

Voorts legt uw echtgenote tegenstrijdige verklaring af wat betreft het ogenblik waarop jullie Mosul verlieten. Ze verklaart in eerste instantie dat jullie daar vertrokken op 22 april 2014. Nadien corrigeert ze dit naar 22 juli (CGVS 20/11168B p.3-5, 14). Ze beweert daarenboven dat jullie nog in Mosul verbleven toen de Nabi Younes moskee werd vernietigd (CGVS p.12). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat dit plaatsvond op 24 juli 2014. Op dat moment waren jullie volgens jullie verklaringen reeds uit Mosul vertrokken. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen halen de ernst en geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees nog verder onderuit.

Verder kunnen nog enkele vaagheden worden bemerkt in de verklaringen van uw echtgenote. Zo weet ze niet hoe lang na uw huwelijk de eerste bedreiging zou hebben plaatsgevonden. Ze weet zelfs niet door wie u telefonisch bedreigd zou zijn (CGVS 20/11168B p.11). Dergelijke vaagheden versterken nogmaals de reeds gerezen twijfels met betrekking tot de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Er kunnen tevens verdere vragen gesteld worden bij de door uw echtgenote geschetste gang van zaken. Zo is het frappant te moeten vaststellen dat, hoewel ze verklaart dat uithuwelijking normaal rond iemands achttiende plaatsvindt en ze steeds op de hoogte was geweest dat ze met haar neef zou moeten huwen, er nooit stappen werden ondernomen om dat huwelijk werkelijk te laten plaatsvinden. Bevreemdend is ook dat jullie, hoewel haar ooms langs moederskant tegen jullie relatie waren, toch gedurende twee jaar die relatie konden onderhouden terwijl ze nog bij hen inwoonde en meermaals door hen werd geslagen (CGVS 20/11168B p.9-10). Dit alles roept eens te meer ernstige vraagtekens op.

Er kan bovendien worden aangenomen dat wanneer personen hun land ontvluchten wegens een gegronde vrees voor vervolging ze onmiddellijk alle relevante feiten aan de asielautoriteiten ten berde zouden brengen. In dit opzicht is het dan ook bevreemdend dat uw echtgenote pas tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding maakt van het feit in het verleden door haar ooms te zijn geslagen. Nochtans verklaart ze reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alle redenen naar aanleiding van haar verzoek te hebben kunnen opgeven (CGVS 20/11168B p.2). U maakt van deze feiten bovendien zelfs nergens melding. Wanneer gevraagd wordt of haar familieleden ooit iets anders deden dan jullie bedreigen via de telefoon, antwoordt u ontkennend. U geeft ook aan dat er voor het huwelijk geen dreigementen plaatsvonden (CGVS p.13). Dit alles doet dan ook twijfels rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van dit aspect van jullie relaas.

Wat er ook van zij, zelfs als de problemen die jullie ondervonden met de familieleden van uw echtgenote werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, wat ernstig moet worden betwijfeld, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. U verklaart al drie jaar voor jullie huwelijk een relatie met uw echtgenote te hebben gehad (CGVS p.11). Na de weigering van uw echtgenotes ooms langs moederskant om jullie te laten huwen, werd haar hand gevraagd aan haar oom langs vaderskant. Hij ging onmiddellijk akkoord waarna jullie naar eigen zeggen zonder problemen huwden (CGVS p.12-13). Na jullie huwelijk werden jullie enkel telefonisch bedreigd door uw echtgenotes ooms en neef langs moederskant. Verder gebeurde er niets. Zowel u als uw echtgenote verklaren in Mosul verder geen problemen te hebben gehad. Jullie bleven na jullie huwelijk nog een zevental jaar in Irak wonen. U bleef ook werken tot aan uw vertrek (CGVS p.3, 5, 7-8, 12-14, CGVS 20/11168B p.8, 11). Dit wijst er allerminst op dat jullie persoonlijk werden geïdendeerd in Irak.

Verder hebben jullie ook geen concrete aanwijzingen dat jullie actueel persoonlijk zouden worden geïdendeerd in Irak. U kunt niets aanhalen van nieuwe feiten die nog zouden zijn gepleegd sinds jullie vertrek uit Irak in 2014 en die erop zouden kunnen wijzen dat jullie persoonlijk geïdendeerd zouden worden in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p.14). Uw echtgenote en u hebben nog verschillende familieleden in Irak (CGVS p.4-6, CGVS 20/11168B p.6). Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden. Dit vormt dan ook allerminst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer geïdendeerd zouden worden. Ook uw echtgenote verklaart in eerste instantie geen nieuws meer te hebben over de situatie sinds jullie vertrek uit Irak. Nadien beweert ze plots via haar vader vernomen te hebben dat haar ooms langs moederskant bij haar oom langs vaderskant nog zouden zijn komen vragen waar jullie zijn. Deze blote bewering wordt

echter niet verder geconcretiseerd. Ze kan niet zeggen wanneer dit gebeurd zou zijn (CGVS 20/11168B p.11).

Jullie leggen bovendien geen bewijsstukken voor die de door jullie aangehaalde vervolgingsfeiten staven.

Dat jullie voor jullie kinderen een betere toekomst zouden willen dan degene die hen wacht in Mosul kan tevens niet weerhouden worden als een indicatie van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als een risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. In hypothetische en vage bewoordingen spraken jullie over een slechtere veiligheidssituatie in Mosul. Er is volgens jullie geen elektriciteit, geen medische verzorging, geen mogelijkheid te werken of naar school te gaan. Er vinden tevens ontvoeringen plaats en er zouden nog slapende cellen van daesh aanwezig zijn. Bovendien zou de sjiiitische militie 'hashd al shabi', waar u overigens nooit problemen mee ondervond, er nu de macht hebben. Met deze blote beweringen toont u geenszins aan dat u of uw kinderen zouden worden vervolgd of dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. U merkt op dat uw kinderen reeds jarenlang in België verblijven, hier de taal hebben geleerd en in Irak geen vrienden hebben (CGVS p.15-17). Uw echtgenote voegde hier aan toe dat hun Koerdisch niet voldoende meer is en dat ze geen Arabisch spreken (CGVS 20/11168B p.12-13). Terwijl begrip kan worden opgebracht voor jullie bemerkingen in verband met de nodige inspanningen die het zal vergen voor uw kinderen om terug te integreren in Irak, dient te worden gewezen op het feit dat deze elementen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter

door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa te worden beoordeeld. Dit gebied omvat negen districten: Mosul, Tel Kayf, Sheikhan, Akre, Tel Afar, Sinjar, Ba'aj, al-Hatra en Hamdaniya.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in de Centraal-Iraakse provincies, waartoe de provincie Ninewa behoort, werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak gehad. Volgens Iraq Body Count (IBC) lag het aantal burgerdoden in Irak in 2019 het laagst sinds het begin van hun tellingen in 2003. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen de verspreiding van het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering, en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

In de etnisch-religieus diverse provincie Ninewa zijn talrijke nationale en lokale veiligheidsactoren actief. Naast de nationale Iraakse veiligheidsdiensten (Iraqi Security Forces, ISF), opereren er talrijke gewapende groepen, al dan niet onder de officiële paraplu van de Popular Mobilization Forces (PMF) of onder het gezag van de Kurdistan Regional Government (KRG). De Iraakse overheid controleert het grootste deel van de provincie Ninewa. De districten Akre en Sheikhan maken officieel deel uit van de provincie maar staan sinds 1991 ononderbroken onder controle van de KRG. De veiligheidssituatie in deze districten is er bijgevolg stabiel. Delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya, inclusief een strook tussen Dohuk en de Syrische grens, staan eveneens de facto onder Koerdische controle. De ISF opereren in de provincie hoofdzakelijk vanuit Mosul stad. Verschillende PMF en met de KRG gelieerde groepen, al dan niet samengesteld volgens etnisch-religieuze breuklijnen, opereren in de verschillende districten van de provincie buiten de stad Mosul. De fragmentatie van de veiligheidsactoren en het gebrek aan onderlinge coördinatie zorgt evenwel voor onduidelijkheid betreffende de daadwerkelijke controle over de verschillende gebieden. ISIS controleert geen grondgebied maar blijft actief in de provincie, voornamelijk in dunbevolkte gebieden. In vergelijking met 2018 is ISIS in meer gebieden actief, voornamelijk in het zuid- en zuidwestelijk deel van de provincie.

In de periode 2019 tot midden 2020 vonden in heel Ninewa veiligheidsincidenten plaats, al wordt de veiligheidssituatie in de provincie gekenmerkt door significante lokale verschillen. In de districten Akre en Sheikhan, die reeds jarenlang de facto onder Koerdische controle staan, vinden slechts hoogst uitzonderlijk veiligheidsincidenten plaats. Ook in de delen van de districten Tal Afar, Tel Kayf en Hamdaniya dewelke de facto onder Koerdische controle staan gebeuren er weinig incidenten. Uit de beschikbare informatie over de verschillende veiligheidsincidenten die in 2019 en de eerste helft van 2020 plaatsvonden in Ninewa kan worden afgeleid dat het hoofdzakelijk doelgericht geweld betreft, dat plaatsvindt in het conflict tussen overheidsactoren en ISIS. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden.

ISIS voert vanuit afgelegen gebieden asymmetrische acties uit in de provincie, deze zijn voornamelijk gericht tegen de ISF en aan de overheid gelieerde milities, maar ook tegen burgers. De modus operandi van ISIS was hierbij in 2019 en de eerste helft van 2020 dezelfde als in 2018: gerichte moordaanslagen van personen die voor de overheid werken of met de overheid samenwerken (bv. mukhtars), hinderlagen tegen ISF en PMF en afpersing van de lokale bevolking om aan fondsen en voedsel te

geraken. Bermbommen als aanvalswapens en andere improvised explosive devices (IED's) in dichter bebouwde gebieden worden nog altijd ingezet maar de intensieve stedelijke terreurecampagnes van 2012 tot 2016 zijn nergens teruggekeerd. Zelfmoordaanslagen zijn uitzonderlijk geworden. Vanaf de tweede helft van 2019 hanteerde ISIS alternatieve tactieken bij het gebruik van IED's, zoals het gebruik van meerdere IED's om de impactzone te vergroten, boobytrapping van huizen om veiligheidstroepen te doden, en het gebruik van aanvallen als middel om veiligheidstroepen naar bermbommen te lokken.

Naast luchtaanvallen door de Iraakse luchtmacht en de internationale coalitie op mogelijke schuilplaatsen van ISIS waren er militaire grondoperaties door de ISF en de PMF tegen ISIS, dewelke hoofdzakelijk plaatsvinden op het platteland en in afgelegen gebieden, maar ook kunnen voorkomen in de buurt van of in bevolkte gebieden.

Daarnaast viel de Turkse luchtmacht in het district Sinjar herhaaldelijk stellingen aan van de Koerdische PKK en de gelieerde YBS (Eenheden voor de Verdediging van Sinjar) van de Yezidische gemeenschap. Het is onduidelijk of hierbij burgerslachtoffers zijn gevallen. Er vonden ook betogingen plaats tegen de (uiteindelijk) omwille van corruptie afgezette gouverneur en door leden van een PMF-brigade die zich verzetten tegen het bevel om Mosul en de Ninewa Plains te verlaten. Hierbij vielen geen burgerdoden.

Het aantal dodelijke burgerslachtoffers in de provincie Ninewa is vanaf 2018 sterk beginnen dalen. In 2019 en de eerste helft van 2020 stabiliseerde het maandelijks aantal burgerdoden op een relatief laag niveau. Een gelijkaardige daling werd sinds 2018 vastgesteld in het aantal geweldsincidenten. Vanaf de tweede helft van 2019 was er weliswaar opnieuw een toename in het maandelijks aantal veiligheidsincidenten gelinkt aan ISIS, maar tegelijk bleef het totale aantal veiligheidsincidenten stabiel op een relatief laag niveau. Het offensief tegen ISIS zorgde in de provincie Ninewa voor aanzienlijke oorlogsschade. De heropbouw van de vernielde of beschadigde woningen en infrastructuur in Ninewa verloopt traag, vooral door het ontbreken van de nodige fondsen en corruptie.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat 4.7 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. In het tweede kwartaal van 2020 was er een algemene vertraging in de terugkeer. Ninewa is anno 2020 de provincie waar het hoogste aantal IDP's verblijft en is eveneens de provincie waar de meeste terugkeer geregistreerd wordt. Op 30 juni 2020 telde de provincie 1.807.170 returnees. Ongeveer twee derde van het aantal IDP's uit de provincie zijn in tussentijd teruggekeerd. IOM vernoemt geen districten uit Ninewa waar geen terugkeer plaatsvond. De terugkeerratio varieert evenwel per district. De aanwezigheid van lokale milities kan in Ninewa een belemmering vormen voor de terugkeer van IDP's. Naast stabiele relocatie elders zijn de redenen waarom IDP's niet naar hun regio van herkomst terugkeerden divers. Gebrek aan werkgelegenheid, basisvoorzieningen en woongelegenheden; een onzekere veiligheidssituatie in de regio van herkomst of een gewijzigde etno-religieuze bevolkingssamenstelling worden onder meer aangehaald als redenen om niet terug te keren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. v. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Ninewa afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Ninewa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst er nog op dat uit de voormelde Country Guidance Note blijkt dat ook EASO van oordeel is dat de situatie in de provincie Ninewa niet van dien aard is dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 15(c) van de herschikte Kwalificatierichtlijn.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Ninewa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Ninewa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul, Ninewa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door jullie neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts de kopieën van uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart (d.d. 15/10/2012), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 15/10/'12) en de identiteitskaarten van uw kinderen Mohamed (d.d. 15/10/'12) en Mina (d.d. 15/12/'14). Deze vormen enkel een indicatie met betrekking tot jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Uw echtgenote D. A. A. S. (CG (...); O.V. (...)) krijgt tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op 18 juli 1987 te Erbil. U ging naar school tot de vijfde klas en woonde in de Mansour wijk te Mosul. Na de val van het Saddamregime in 2003 verhuisde u naar de Kuran wijk te Erbil. Uw ouders werden door uw oom langs moederskant gedwongen te scheiden toen diens relatie met de zus van uw vader misliep. Uw moeder werd uitgehuwelijkt en u woonde sindsdien bij uw ooms langs moederskant. U begon rond 2004 een relatie met S. K. M. A. (CG (...); O.V. (...)). Zijn familie ging drie keer om uw hand vragen bij uw ooms langs moederskant. Ze gingen echter niet akkoord. Ze wilden u immers uithuwelijken aan uw neef. U werd verschillende keren door uw ooms geslagen. U en S. bleven toch jullie relatie onderhouden. Uiteindelijk stelde u voor dat om uw hand zou gevraagd worden bij uw oom langs vaderskant. U trok bij hem in en hij stemde meteen in met jullie huwelijk. In juni 2007 vond jullie huwelijk plaats. Nadien werd uw echtgenoot telefonisch bedreigd door uw neven en ooms. Ze zeiden dat ze jullie huwelijk zouden saboteren. In april 2008 verhuisden jullie naar Hay Jazair te Mosul (Ninewa). Nadat 'islamitische staat' (IS, daesh) Mosul binnenviel in juni 2014 werd uw echtgenoot enkele keren door leden van deze groepering gevraagd hun auto te herstellen. Hij weigerde telkens, waarna hij door hen werd bedreigd. Jullie besloten daarom op 22 juli 2014 uit Mosul te vertrekken.

Jullie verbleven nog een week in Aqrah en vertrokken eind juli 2017 vanuit Irak naar Turkije. Na een jaar en drie maanden besloten jullie door te reizen naar Europa. Jullie reisden via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk, en Duitsland en kwamen uiteindelijk in Denemarken aan. U diende daar een verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2015. U kreeg er geen beschermingsstatus toegekend en besliste dan met uw gezin door te reizen naar Duitsland. Daar dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2018 en op 11 oktober 2018. Telkens werd jullie verzoek afgewezen. Jullie werden gerepatrieerd naar Denemarken. Jullie keerden terug naar Duitsland en dienden opnieuw een verzoek om internationale bescherming in op 17 mei 2019. Toen jullie verzoek wederom werd afgewezen besloten jullie uiteindelijk door te reizen naar België. Jullie kwamen in België aan op 28 december 2019 en jullie verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 6 januari 2019. U kwam via uw vader te weten dat uw ooms langs moederskant nog bij uw oom langs vaderskant naar jullie kwamen informeren.

Ter staving van jullie verzoek worden kopieën voorgelegd van het nationaliteitsbewijs van uw echtgenoot, uw identiteitskaart (d.d. 15/10/2012), de identiteitskaart van uw echtgenoot (d.d. 15/10/'12) en de identiteitskaarten van uw kinderen M. (d.d. 15/10/'12) en Mina (d.d. 15/12/'14).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit Irak dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt dezelfde vluchtaanleiding aan als uw echtgenoot S. K. M. A. (CG (...); O.V. (...)). In zijn hoofde werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"(...)."

De door jullie neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts documente die enkel betrekking hebben op jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan.

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel schending aan van artikel 1 A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In een tweede middel voeren ze de schending aan van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het recht van verdediging, het beginsel van hoor en wederhoor, de algemene beginsel van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste middel wordt, na een theoretische uiteenzetting, benadrukt dat verzoekers een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst en dat zij aan alle voorwaarden voldoen voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In hun tweede middel geven verzoekers aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Zij gaan in op de vermeende inconsistenties tussen hun verklaringen in België en in Denemarken, op het motief inzake het ogenblik dat ze Mosul verlieten, de vermeende vaagheden in de verklaringen van verzoekster en de door haar geschetste gang van zaken en het motief inzake het feit dat verzoekster bij DVZ niet heeft aangegeven dat ze werd geslagen door haar oom. Verder bekritisieren zij het motief met betrekking tot (het gebrek aan) de ernst van de door hen aangehaalde feiten en gaan zij verder in op de afwezigheid van bewijsstukken. Verzoekers benadrukken ook dat hun angsten actueel zijn.

Ten slotte betogen zij met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat de rapporten waarop verweerder zich in de bestreden beslissingen heeft gebaseerd achterhaald zijn en menen dat de bestreden beslissingen moeten vernietigd worden zodat verweerder actuele bronnen kan voorleggen.

2.2. Stukken

Op 11 januari 2022 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota aan en verwijst hierbij naar volgende rapporten:

- UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019;
- EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 ;
- EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020;
- COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor

te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

Gezien het doel van de formele motiveringsplicht in casu is bereikt, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het beschermingsverzoek van verzoekers is gesteund op zowel een vrees voor daesh (IS) als voor de ooms en neven van verzoekster die niet akkoord zijn met hun relatie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoekers geen geloofwaardige vrees voor vervolging koesteren ten opzichte van de ooms en neven en evenmin aannemelijk maken dat zij persoonlijke problemen ondervonden met leden van daesh. De Raad merkt op dat verzoekers' verweer in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun vluchtrelaas, het volharden in hun verklaringen zoals afgelegd in België en het in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee slagen zij er echter niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Vooreerst moet de Raad vaststellen dat de commissaris-generaal terecht heeft gewezen op belangrijke inconsistenties tussen hun verklaringen in België en de verklaringen ten opzichte van de Deense asielautoriteiten:

“U beweert tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) aanvankelijk volledig dezelfde vluchtmotieven te hebben aangehaald in Denemarken. Onmiddellijk daarna verklaart u daar echter de kans niet te hebben gehad al uw problemen aan te halen. Deze uitleg kan allerm minst volstaan om de gevonden inconsistenties op te klaren (CGVS p.9). Het feit dat u onvoldoende tijd zou hebben gekregen om daar uw verhaal te doen, is weinig aannemelijk. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote daar verklaarden reeds uit Mosul te zijn vertrokken vóór daesh er de controle volledig overnam. Er werd jullie expliciet gevraagd of jullie ooit met leden van deze groepering in aanraking kwamen: jullie verklaarden expliciet dat dit niet het geval was. Er werd tevens gepeild of jullie ooit conflicten hadden met andere personen, waarop jullie wederom negatief antwoordden. Jullie maakten dus geen melding van de persoonlijke problemen die u zou hebben ondervonden met leden van daesh, noch van de problemen die jullie zouden hebben gehad met de familieleden van uw echtgenote (zie vertaling Deense dossier hetwelk aan jullie administratief dossier werd toegevoegd). Ondanks het feit dat u verschillende keren werd gewezen op het belang de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaring daar simpelweg de kans niet te hebben gekregen uw problemen met de familieleden van uw echtgenote aan te halen. U geeft bovendien aan wel te hebben vermeld dat u persoonlijk problemen ondervond met leden van daesh (CGVS p.2, 16-17). Zulke inconsistenties doen reeds ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen en aan de ernst van jullie nood aan bescherming.”

Verzoekers volharden in hun verklaringen zoals afgelegd in België en stellen in het verzoekschrift dat zij in Denemarken de waarheid niet hebben verteld omdat zij slecht geadviseerd en verteld werden dat zij niet moesten bekennen dat zij in Mosul woonden toen daesh er was omdat de Deense autoriteiten zouden kunnen denken dat zij deel uitmaakten van daesh en hun asiel zouden kunnen weigeren. Zij voegen daaraan toe dat zij in Denemarken geen advocaat hebben ontmoet vóór hun horen, zodat zij geen geschikt advies hebben gekregen.

Verzoekers volharden verder dat zij problemen hebben omwille van hun huwelijk maar dat zij niet de gelegenheid hadden gehad daarover te spreken in Denemarken, omdat de horen kort waren en op de algemene veiligheidssituatie waren toegespitst.

De Raad moet in de eerste plaats vaststellen dat verzoekers thans voor het eerst in hun verzoekschrift beweren dat zij in Denemarken de waarheid niet hebben verteld omdat zij door andere vreemdelingen werden geadviseerd niet te bekennen dat zij in Mosul woonden toen daesh er was. Gevraagd naar de in Denemarken aangehaalde vluchtmotieven gaf verzoekster enkel aan niet te hebben verteld over de problemen met haar neven en omen, doch lichtte zij hierbij geenszins toe op advies te hebben gezwegen over de problemen met daesh hoewel zij op het CGVS uitdrukkelijk werd gevraagd wat ze niet heeft kunnen vertellen in Denemarken (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 7). Verzoeker verklaarde dan weer uitdrukkelijk dat hij in Denemarken zijn problemen met de leden van IS had vermeld (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16) terwijl in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat verzoekers in Denemarken uitdrukkelijk verklaarden dat ze op geen enkel moment concrete conflicten hebben ervaren met IS noch andere milities of actoren en dat ze reeds uit Mosul waren vertrokken vóór daesh er de controle volledig overnam (administratief dossier, map met landeninformatie, stukken 2 en 3). Zelfs indien aangenomen zou kunnen worden dat zij in Denemarken slecht geadviseerd werden en zij vóór hun horen geen advocaat hadden waardoor zij de problemen met daesh niet hebben aangehaald, kan hun betoog niet verklaren waarom zij dit dan niet op het CGVS hebben uiteengezet nu zij daar uitdrukkelijk werden gevraagd naar hun vluchtmotieven in het kader van de Deense procedure.

Verzoekers volharden verder dat zij problemen hebben omwille van hun huwelijk maar dat zij niet de gelegenheid hadden gehad daarover te spreken in Denemarken, omdat de gehoren kort waren en op de algemene veiligheidssituatie waren toegespitst. Verzoekers kunnen echter niet ernstig genomen worden in hun betoog. Uit de bijgevoegde vertaalde Deense gehoren blijkt inderdaad dat verzoekers meermaals uitdrukkelijk verklaarden dat ze in Irak geen "persoonlijke conflicten" hebben gehad met privépersonen en dat ze ook geen andere conflicten hebben gehad met familieleden of privépersonen. Ook de Raad acht het overigens weinig aannemelijk dat ze niet de kans hebben gehad om de familiale problemen aan te kaarten omdat ze onvoldoende tijd hadden om hun vertaal te doen. Uit de bijgevoegde gehoren blijkt immers dat zij uitvoerig werden gehoord waarbij dient aangestipt te worden dat deze toegevoegde gehoren ongeveer even lang duurden als de gehoren op het CGVS (administratief dossier, map met landeninformatie, stuk 3). Verzoekers kunnen ook niet dienstig voorhouden als zou enkel gepeild zijn geweest naar de algemene veiligheidssituatie nu er uit de vertaalde Deense gehoren blijkt dat er ook werd gepeild naar andere persoonlijke problemen. Bovendien blijkt nog dat verzoeker ook werd gevraagd of hij iets wilden zeggen dat hij niet heeft kunnen zeggen waarop verzoeker enkel sprak over het willen bieden van een stabiel leven aan zijn kinderen, zonder hierbij, terwijl hij dus wel degelijk de kans daartoe kreeg, de problemen met de ooms en neven van zijn echtgenote te vermelden (administratief dossier, map met landeninformatie, stukken 2 en 3).

Gelet op het voorgaande kan verweerder dan ook gevolgd worden in zijn oordeel dat de uitleg van verzoekers allermist kan volstaan om de gevonden inconsistenties te verklaren. De Raad meent in navolging van de commissaris-generaal dat zulke inconsistenties ernstig doen twijfelen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen en aan de ernst van de nood aan bescherming.

Verzoekers slagen er met hun betoog niet in om afbreuk te doen aan voormelde correcte motieven.

Voorts kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden dat verzoekster tegenstrijdig is wat betreft het ogenblik waarop ze Mosul verlieten. Verzoekster gaf immers eerst meerdere keren aan dat ze vertrokken op 22 april 2014 doch nadien corrigeert ze dit naar 22 juli 2014 (persoonlijk onderhoud verzoekster p. 3-5) en ze stelt daarenboven dat ze nog in Mosul verbleven toen de Nabi Younes moskee werd vernietigd (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). Uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt echter dat de vernietiging van de moskee plaatsvond op 24 juli 2014, dit op het moment dat ze volgens hun verklaringen reeds uit Mosul vertrokken waren. In het verzoekschrift repliceren verzoekers dat de moskee toch nog niet vernietigd was bij hun vertrek en dat verzoekster niet erg specifiek was aangezien zij toen niet naar buiten ging omwille van daesh. Verzoeksters verklaringen in dit verband tijdens haar gehoor zijn evenwel niet voor interpretatie vatbaar nu zij uitdrukkelijk verklaarde dat ze nog daar waren toen de moskee werd vernietigd.

Verzoekers kunnen de vaststelling dat dergelijke tegenstrijdige verklaringen de ernst en geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde vrees nog verder onderuit halen, dan ook niet ombuigen.

In de bestreden beslissingen worden met reden nog enkele vaagheden bemerkt in de verklaringen van verzoekster. Zo wijst de commissaris-generaal erop dat verzoekster niet weet hoe lang na haar huwelijk de eerste bedreiging zou hebben plaatsgevonden noch weet ze door wie verzoeker telefonisch bedreigd zou zijn (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11).

Verzoekster houdt thans voor dat haar echtgenoot haar niet alles heeft verteld om haar te sparen, dat hij haar niet bang wilde maken waardoor kan verklaard worden dat zij geen details kon geven. De Raad moet echter opmerken dat dit betoog geenszins aannemelijk is. Verzoekster wist immers dat er reeds problemen waren van in het begin van hun relatie daar de oom van verzoekster langs moederszijde niet akkoord ging toen verzoeker meermaals om haar hand vroeg en dat verzoeker voor een eerste maal werd bedreigd in 2007, wat ook de reden was voor hun verhuis naar Mosul (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8; persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11-12). Dat verzoeker dus verzoekster geen 'details' zou willen geven om haar niet bang te maken - waarbij de Raad dient op te merken dat de vraag van verweerder eerder de algemene omkadering van de bedreigingen betreft zoals wie en wanneer in plaats van inhoudelijke details - is in deze context niet aannemelijk.

Waar in het verzoekschrift nog wordt opgemerkt dat verzoeker in dit verband wel consistente en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd, moet er evenwel op gewezen worden dat verzoeker wel degelijk belangrijke inconsistenties werd verweten zoals reeds hierboven vastgesteld.

In zoverre verzoekster met voormeld betoog zou doelen op haar gebrek aan kennis over de problemen van haar echtgenoot met daesh, stipt de Raad aan dat de in de bestreden beslissingen aangehaalde vaagheden betrekking hebben op de bedreigingen door de neven/ooms.

De commissaris-generaal heeft dan ook op correcte gronden geoordeeld dat deze vaagheden nogmaals de reeds gerezen twijfels versterken met betrekking tot de geloofwaardigheden van hun verklaringen.

De commissaris-generaal heeft eveneens met recht overwogen dat er verdere vragen kunnen gesteld worden bij de door verzoekster geschetste gang van zaken aangaande hun relatie: *“Zo is het frappant te moeten vaststellen dat, hoewel ze verklaart dat uithuwelijking normaal rond iemands achttiende plaatsvindt en ze steeds op de hoogte was geweest dat ze met haar neef zou moeten huwen, er nooit stappen werden ondernomen om dat huwelijk werkelijk te laten plaatsvinden. Bevreemdend is ook dat jullie, hoewel haar ooms langs moederskant tegen jullie relatie waren, toch gedurende twee jaar die relatie konden onderhouden terwijl ze nog bij hen inwoonde en meermaals door hen werd geslagen. Dit alles roept eens te meer ernstige vraagtekens op.”* Door erop te wijzen dat zij hebben kunnen trouwen omdat zij de goedkeuring hebben gekregen van de sjeik kunnen verzoekers bovenstaande motieven niet ombuigen. Bovendien moet de Raad in dit verband opmerken dat deze toelichting met vermelding van een sjeik weinig steek houdt gezien uit de gehoren blijkt dat ze uiteindelijk konden trouwen omdat de broer van verzoeksters vader bij wie ze introk wel toestemming gaf voor hun huwelijk (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13; persoonlijk onderhoud verzoekster p. 8). Waar wordt aangevoerd dat er geen huwelijk plaatsvond met haar neef omdat ze haar toestemming niet gaf wordt erop gewezen dat verzoekers hiermee dan nog niet op een aannemelijke wijze verklaren hoe zij toch gedurende twee jaar die relatie konden onderhouden terwijl verzoeksters ooms langs moederskant tegen de relatie waren, ze nog bij hen inwoonde en meermaals door hen zou geslagen zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad in dit verband nog een tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, hetgeen de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problematische relatie verder ondermijnt. Zo verklaart verzoeker om de hand van verzoekster te hebben gevraagd aan de oom S. (persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 12) terwijl verzoekster verklaart dat haar hand werd gevraagd aan oom Sal. (persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9)

Met betrekking tot verzoeksters verklaring dat zij in het verleden door haar ooms werd geslagen omwille van haar relatie wordt overigens in de bestreden beslissingen terecht als volgt overwogen:

“Er kan bovendien worden aangenomen dat wanneer personen hun land ontvluchten wegens een gegronde vrees voor vervolging ze onmiddellijk alle relevante feiten aan de asielautoriteiten ten berde zouden brengen. In dit opzicht is het dan ook bevreemdend dat uw echtgenote pas tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS melding maakt van het feit in het verleden door haar ooms te zijn geslagen. Nochtans verklaart ze reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alle redenen naar aanleiding van haar verzoek te hebben kunnen opgeven (CGVS 20/11168B p.2). U maakt van deze feiten bovendien zelfs nergens melding. Wanneer gevraagd wordt of haar familieleden ooit iets anders deden dan jullie bedreigen via de telefoon, antwoordt u ontkennend. U geeft ook aan dat er voor het huwelijk geen dreigementen plaatsvonden (CGVS p.13). Dit alles doet dan ook twijfels rijzen met betrekking tot de waarachtigheid van dit aspect van jullie relaas.”

Verzoekers wijzen op moeilijke omstandigheden van het gehoor bij de DVZ als reden voor het feit dat verzoekster bij de DVZ niet heeft vermeld dat zij meermaals door haar ooms werd geslagen.

Verzoekers kunnen echter in hun betoog aangaande het verhoor bij de DVZ niet ernstig worden genomen en overtuigen allerm minst.

In de eerste plaats wordt erop gewezen dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Zo bestaat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat noch is er enige wettelijke bepaling voorhanden die de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoekers om internationale bescherming voor of tijdens hun gehoor te laten bijstaan door een advocaat. Verzoekers tonen ook niet aan dat de afwezigheid van een raadsman op de Dienst Vreemdelingenzaken met zich meebrengt dat hun verklaringen als onbestaande moeten worden beschouwd. Er is de Raad evenmin een wettelijke bepaling in die zin bekend. Hoe dan ook tonen verzoekers niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer zij ten overstaan van het CGVS, waar zij de bijstand van een advocaat genoten, niet hebben verklaard dat zij moeilijkheden hebben ondervonden omwille van het gebrek aan een raadsman. In tegendeel, er werd verklaard dat het verhoor “oké” en “correct” verliep en hoewel er enkele correcties werden aangebracht en verzoekster ook meldde dat ze niet enkel problemen had met haar neven doch ook met haar ooms, bleef zij in gebreke te vermelden dat zij werd geslagen door deze ooms (persoonlijk onderhoud verzoeker p. 2 en persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2).

De Raad wijst er in dit verband verder op dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt, zeker wat betreft de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van

bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij voldoende nauwkeurige verklaringen aflegt over de problemen met haar ooms, wat toch een essentieel element is van haar vluchtrelaas. Dat er bij de DVZ zou gewild worden om niet in details te treden en dat er onder andere lawaai zou zijn en slordige omstandigheden aan te pas zouden komen, verklaart niet waarom verzoekster, die bij de DVZ wel degelijk in detail trad inzake de problemen met haar ooms omwille van haar relatie, dan hierbij niet zou vermelden dat ze werd geslagen (Vragenlijst verzoekster, vraag 5).

Bovendien moet de Raad opmerken dat verzoekers reeds onder meer de Deense asielprocedure achter de rug hadden, waar zij evenmin deze (of andere) problemen met verzoeksters ooms hebben vermeld.

Met betrekking tot de ernst van hun familiale problemen heeft de commissaris-generaal op het volgende gewezen:

"Wat er ook van zij, zelfs als de problemen die jullie ondervonden met de familieleden van uw echtgenote werkelijk zouden hebben plaatsgevonden, wat ernstig moet worden betwijfeld, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. U verklaart al drie jaar voor jullie huwelijk een relatie met uw echtgenote te hebben gehad (CGVS p.11). Na de weigering van uw echtgenotes ooms langs moederskant om jullie te laten huwen, werd haar hand gevraagd aan haar oom langs vaderskant. Hij ging onmiddellijk akkoord waarna jullie naar eigen zeggen zonder problemen huwden (CGVS p.12-13). Na jullie huwelijk werden jullie enkel telefonisch bedreigd door uw echtgenotes ooms en neef langs moederskant. Verder gebeurde er niets. Zowel u als uw echtgenote verklaren in Mosul verder geen problemen te hebben gehad. Jullie bleven na jullie huwelijk nog een zevental jaar in Irak wonen. U bleef ook werken tot aan uw vertrek (CGVS p.3, 5, 7-8, 12-14, CGVS 20/11168B p.8, 11). Dit wijst er allerminst op dat jullie persoonlijk werden gevisieerd in Irak."

De Raad wijst er vooreerst op dat deze motieven van de bestreden beslissingen als overtoollig worden beschouwd nu reeds werd vastgesteld dat hun vluchtrelaas niet geloofwaardig is. Zodoende is het betoog van verzoekers hieromtrent niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van hun vluchtmotieven. Evenwel wordt volledigheidshalve op het volgende gewezen. Verzoekers betwisten niet dat zij enkel telefonisch werden bedreigd en dat zij geen verdere problemen hebben gehad. Verzoekers laten na in concreto aannemelijk te maken dat de accumulatie van de verschillende telefonische bedreigingen die zij zouden hebben meegemaakt het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers stellen dat zij het slachtoffer werden van beledigingen, vernedering en psychisch geweld doch moet hierbij opgemerkt worden dat geenszins attesten werden bijgebracht die erop kunnen wijzen dat verzoekers door de telefonische bedreigingen zodanig zijn aangedaan dat dit als psychisch geweld kan gekwalificeerd worden. Dat deze drempel in casu niet bereikt wordt, vindt overigens ook steun in de houding van verzoekers hetgeen de ernst van hun vrees ondermijnt. Verzoekers weerleggen immers evenmin de vaststelling dat zij na hun huwelijk, dit in 2007, nog een zevental jaar in Irak bleven wonen en verzoeker bleef werken tot zijn vertrek.

Door nog louter te benadrukken dat hun angst actueel is slagen verzoekers er niet in om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar het volgende wordt gemotiveerd: *"Verder hebben jullie ook geen concrete aanwijzingen dat jullie actueel persoonlijk zouden worden gevisieerd in Irak. U kunt niets aanhalen van nieuwe feiten die nog zouden zijn gepleegd sinds jullie vertrek uit Irak in 2014 en die erop zouden kunnen wijzen dat jullie persoonlijk gevisieerd zouden worden in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS p.14). Uw echtgenote en u hebben nog verschillende familieleden in Irak (CGVS p.4-6, CGVS 20/11168B p.6). Nergens haalt u aan dat deze personen na jullie vertrek aan jullie gerelateerde problemen zouden hebben ondervonden. Dit vormt dan ook allerminst een indicatie voor het feit dat jullie bij terugkeer gevisieerd zouden worden. Ook uw echtgenote verklaart in eerste instantie geen nieuws meer te hebben over de situatie sinds jullie vertrek uit Irak. Nadien beweert ze plots via haar vader vernomen te hebben dat haar ooms langs moederskant bij haar oom langs vaderskant nog zouden zijn komen vragen waar jullie zijn. Deze blote bewering wordt echter niet verder geconcretiseerd. Ze kan niet zeggen wanneer dit gebeurd zou zijn (CGVS 20/11168B p.11)."*

Waar verzoekers inzake de afwezigheid van documentair bewijs wijzen op de nodige flexibiliteit en menen dat de protection officer alle tot zijn beschikking staande middelen dient te gebruiken, moet de Raad vaststellen dat uit de bestreden beslissingen in geen geval blijkt dat het gebrek aan bewijsstukken verzoekers zeer kwalijk wordt genomen. Er blijkt dat dit volledigheidshalve, terecht, wordt opgemerkt door de commissaris-generaal. Verzoekers betogen hierbij dat indien er twijfels waren over verschillende aspecten zij daarover bevraagd moesten worden. De Raad stelt vast dat verzoekers in tegenstelling tot wat ze voorhouden wel degelijk uitvoerig werden bevraagd evenals uitdrukkelijk werden geconfronteerd met hun tegenstrijdigheden zodat zij niet ernstig kunnen worden genomen in hun betoog.

Tot slot wordt in de bestreden beslissingen pertinent het volgende overwogen:

“Dat jullie voor jullie kinderen een betere toekomst zouden willen dan degene die hen wacht in Mosul kan tevens niet weerhouden worden als een indicatie van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch als een risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. In hypothetische en vage bewoordingen spraken jullie over een slechtere veiligheidssituatie in Mosul. Er is volgens jullie geen elektriciteit, geen medische verzorging, geen mogelijkheid te werken of naar school te gaan. Er vinden tevens ontvoeringen plaats en er zouden nog slapende cellen van daesh aanwezig zijn. Bovendien zou de sjiiitische militie ‘hashd al shabi’, waar u overigens nooit problemen mee ondervond, er nu de macht hebben. Met deze blote beweringen toont u geenszins aan dat u of uw kinderen zouden worden vervolgd of dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. U merkt op dat uw kinderen reeds jarenlang in België verblijven, hier de taal hebben geleerd en in Irak geen vrienden hebben (CGVS p.15-17). Uw echtgenote voegde hier aan toe dat hun Koerdisch niet voldoende meer is en dat ze geen Arabisch spreken (CGVS 20/11168B p.12-13). Terwijl begrip kan worden opgebracht voor jullie bemerkingen in verband met de nodige inspanningen die het zal vergen voor uw kinderen om terug te integreren in Irak, dient te worden gewezen op het feit dat deze elementen vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie.” Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad deze over en maakt deze overwegingen tot de zijne.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekers.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat het vluchtrelaas en vluchtmotieven van verzoekers niet geloofwaardig dan wel niet aannemelijk werden gemaakt, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoekers maakten immers doorheen hun verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Irak zouden hebben gekend of zullen kennen.

2.3.5.2. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR-richtlijnen als uit de EASO Guidance note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekers niet betwisten dat, gezien hun verklaringen, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa, die het district Mosul bevat, moet worden beoordeeld.

De Raad verwijst integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing, de aanvullende nota en de beschikbare informatie, waaronder: EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020; EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 en de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

Na zorgvuldige lezing hiervan concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Ninewa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze provincie louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie in een ander daglicht stelt.

Verzoekers betogen dat de in de bestreden beslissingen aangehaalde landeninformatie achterhaald is en dat niet wordt gekeken naar de veiligheidssituatie vanaf midden 2020 tot en met 2021. Zij gaan er hiermee echter aan voorbij dat verweerder de landeninformatie middels zijn aanvullende nota van 11 januari 2021 geactualiseerd heeft waarin onder meer wordt gewezen op de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 en de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Ninewa nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoekers persoonlijke omstandigheden kunnen inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Ninewa voor hen dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar deze provincie een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon.

De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoekers nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek worden geraakt, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mosul, Ninewa. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoekers niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoekers de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoeren, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoekers in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek hiernaar is dan ook niet aan de orde.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Surani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De uiteenzetting van verzoekers laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU